

Svitanie

Číslo 3/2018

Ročník 17

Časopis farnosti sv. Michala Archanjela v Závode

Šéfredaktorka: Ivana Potočňáková

Redakčná rada: Pavol Černý, Samko Černý, Anna Diviaková, Veronika Prévajová, Peter Kudláč – farár, Alena Pavelková, Gabriela Tarasovičová

Jazyková korektúra: Anna Mäsiarová

Tlač a grafika: Tlačiareň Luna, Moravský Svätý Ján

Vydavateľ: Farský úrad Závod, www.zavodfarnost.sk.

Vydávané pre vlastnú potrebu.

Božia ponuka komunikácie trvá

Opäť sú tu naše Závodské hody, kedy si pripomíname výročie posvätenia nášho farského kostola, ale aj patróna našej farnosti a kostola sv. archanjela Michala. Spolu s ním majú sviatok aj sv. archanjel Gabriel a sv. archanjel Rafael. Boh od počiatku posielal k ľuďom anjelov ako svojich poslov. Stretáme sa s tým počas celých biblických dejín. Môžeme teda povedať, že anjeli sú istým výnimočným druhom komunikácie Boha s človekom. Samozrejme, sú tu aj iné formy komunikácie: Boh v Starom zákone posielal prorokov, ktorí tmočili ľudu Slova Najvyššieho. Boh nám zjavuje pravdu o sebe prostredníctvom svätopiscov – teda ľudí, ktorí z Božieho vnuknutia zapísali Jeho Slovo na stránky Svätého písma. Všetci s ním môžeme komunikovať v modlitbe – či už v tej liturgickej alebo osobnej. Najviac nám však povedal o sebe prostredníctvom svojho Syna, ktorý sa stal človekom a zjavil nám plnosť pravdy o Nebeskom Otcovi: „Ja a Otec sme jedno (Jn 10, 30). Kto vidí mňa, vidí Otca (Jn 14, 9b).“ Vo všeobecnosti teda môžeme povedať, že my, ľudia, Bohu nie sme ľahostajní a od počiatku s nami vstupuje do komunikácie. S jednotlivcami aj so spoločnosťou.

Pri pohľade na náš hlavný oltár a na ňom znázornené postavy troch archanjelov by sme si tento fakt mali vždy znova a znova uvedomiť: Bohu nie sme ľahostajní. On chce s nami komunikovať. Posiela nám svojich poslov, pozýva nás k modlitbe a k vrcholu každej modlitby – Eucharistii. V nej sa s nami Boží Syn osobne spája

a vstupuje s nami do tej najintímnejšej komunikácie. Boh každého z nás nekonečne miluje a ponúka nám účasť na svojom živote v Kráľovstve Lásky.

Z toho následne plynú otázky „na telo“ pre každého z nás: Ako na túto ponuku Božej komunikácie reagujem? Teším sa z toho, že Bohu na mne záleží? Ochotne sa s ním rozprávam v modlitbe, počúvam jeho slová pri liturgii, čítam ich v tichu domova? S láskou a vďakou Ho prijímam pri sv. omši v Eucharistii? Nechám sa Božou ponukou komunikácie inšpirovať k láskyplnej bratskej komunikácii s ľuďmi okolo seba? Alebo nemám záujem, som zapozieraný sám do seba, Božím prisľúbeniam neverím, ignorujem ich, vyhovám sa, že nemám čas, že to alebo tamto... Čas modliť sa, čas ísť na sv. omšu, čas prijímať sviatosti, čas vychovávať deti, čas rozprávať sa a pomáhať druhým ľuďom. Poviem: veď mám dost svojho, čo ma po kom?!

Ak však takto zmyšľame, odmietame Boha – svojho Stvoriteľa a jediného stromcu nášho večného šťastia. Inak povedané, odmietame sami seba, vlastné šťastie a to nádherné „NEBO“, ktoré vo svojej láske pre nás pripravil. Božia ponuka komunikácie stále trvá. Vedeli to aj naši predkovia, keď zasvätili náš kostol práve trojici archanjelov. Kým žijeme, môžeme do nej stále vstúpiť. Neodmietajme túto ponuku. Naopak, s veľkou vďakou sa obracajme na dobrotivého Boha a nebojme sa byť aj my poslami jeho lásky. Dovoľme mu, aby aj prostredníctvom každého z nás niekto okúsil Božiu dobrotu a vstúpil do večnej komunikácie s Láskavým Nebeským Otcom. Veľa radosti z Božej blízkosti a zo šírenia jeho lásky vám praje

Váš duchovný otec Peter

Pustili sme sa do rekonštrukcie kostola

Nie je žiadnym tajomstvom, že náš farský kostol volá po rekonštrukcii interiéru. Existuje dokonca jej plán. Jeho súčasťou je vyrovnanie prepadnutej podlahy, nové, účinnejšie vykurovanie aj pohodlnejšie a praktickejšie lavice. Povinnosťou správcu farnosti je vyžiadať si súhlas na práce tohto druhu na Arcibiskupskom úrade. Po odoslaní žiadosti nasledovala obhliadka kostola, ktorá priniesla zásadné poznanie – v prvom kroku je nevyhnutné riešiť zvlhnutú a opadávajúcu omietku pri bočných oltároch a na ďalších miestach, až následne kúrenie a lavice.

Boj s vlhkosťou

Z Arcibiskupského úradu som dostal kontakt na Ing. Jozef Baka, PhD., odborníka na túto problematiku. Vypracoval odborný posudok Posúdenie stavu zvlhnutia a salinity obvodových stenových konštrukcií spodnej stavby a návrh riešenia ich sanácie. Súčasťou posudku je návrh najvhodnejšieho riešenia pre náš kostol – nízkotlaková injekcia. Firma SANEX, s. r. o., ktorá sa na túto činnosť špecializuje, následne v júni a júli realizovala v našom kostole odborné práce podľa odporúčaní Ing. Baka. Po celom vnútornom obvode kostola sa vo vzdialenosti 10 cm od seba

Zvlhnuté murivo bolo nevyhnutné obnažiť. Krstiteľnica má síce nevábne zátiešie, avšak svojmu účelu slúži naďalej.

navrátali do steny tesne nad podlahou hlboké diery smerom šikmo nadol. Po vonkajšom obvode tiež tesne nad terénom zase vodorovné diery. Tak, aby sa v murive stretli alebo prelínali. Do týchto dier sa následne napúšťal prípravok AQUAFIN®-i380. Ten má vsiaknuť do muriva a vytvoriť v ňom vrstvu, ktorou neprejde vzliňajúca vlhkosť.

Steny by už teda nemali vlhnúť, avšak vlhkosť, ktorá v nich už je, sa musí dostať von. Preto sme následne obili poškodenú omietku do výšky odporúčanej pracovníkmi firmy SANEX. Je to potrebné na uľahčenie vysušania muriva – bude sa vysušovať asi jeden rok. Po vysušení sa urobí nová sanačná omietka, aby bol kostol zvnútra nielen suchý, ale aj opäť pekný.

„Tu sa robili sondy,“ ukazuje nám pani kostolníčka Zlatka Hajdinová.

V pódiu červotoč

Aby sa dalo vráť do stien tesne nad podlahou aj vo svätyni, bolo nevyhnutné rozobrať staré drevené pódium, ktoré bolo už aj tak z väčšej časti poškodené červotočom. Ak všetko pôjde podľa plánu, vo svätyni urobíme novú podlahu so schodíkmi k hlavnému oltáru. Už nie drevenú, v ktorej sa drží vlhkosť, červotoč a plesne, ale betónovú – bude v nej osadené podlahové kúrenie. Táto časť rekonštrukcie by sa mala realizovať ešte tento rok.

Každých 10 cm po dĺžke sú navŕtané diery, do ktorých sa urobila injektáž.

Na budúci rok, ak Pán Boh dá a bude aj dostatok finančných prostriedkov, sa bude pokračovať v oprave podlahy a kúrenia v hlavnej lodi. Objednáme tiež nové lavice, ktorých prototyp je už schválený odborníkom odporúčeným Arcibiskupským úradom. Na budúci rok bude potrebné opraviť aj už spomínané obité omietky.

Chcem vysloviť srdečnú vďaku a Pán Boh zaplať firmám Feja – Ján Prelec a VK – Filip, s. r. o., i Alojzovi Krajčírovi za poskytnutie pracovníkov a strojov pri obíjaní zavlhnutím poškodenej omietky vo vnútri kostola.

Peter K. • Foto: Ivana

Vydržíme! Žiadne stavebné práce nám nie sú prekážkou v modlitbe k nášmu Pánovi.

Farbičky ako obetný dar

MARIANKA - Od koordinátorov Dobrej noviny nám prišlo ešte v apríli pozvanie zúčastniť sa na Arcidiecéznej púti detí v Marianke, ktorá sa uskutočnila začiatkom leta. Nebol dôvod nezúčastniť sa – našlo sa dosť detí, ktoré boli pripravené putovať k našej nebeskej Matke!

Odnos ma na ramenách!

Hlavnou témou púte bolo objavovanie Panny Márie ako citlivej matky k znevýhodneným, telesne postihnutým ľuďom. Púť by nám mala pomôcť uvedomiť si, aké máme dôležité poslanie pri integrácii týchto ľudí. Do Stupavy nás odviezol autobus a ďalej do Marianky sme putovali vyše hodiny pešo. Ešte v Stupave rozdali organizátori deťom „pútničky“ s úlohami, ktoré deti postupne plnili počas pešieho putovania: modlitba jedného desiatku ruženca,

Panna Mária, oroduj za nás. Našu vlajku bolo vidno zďaleka.

5 – 10 minút ticha, na vzdialenosť asi 100 - 200 m odniesť na pleciah kama-ráta, na kilometrovej trase niest okrem svojho aj batoh niekoho iného, napojiť druhého vodou. Deti mali z plnenia úloh veľkú radosť a niektoré úlohy si zopakovali dokonca niekoľkokrát!

Chvála pre vodiaceho psa

Po príchode do Marianky sme sa išli najskôr pomodliť do Baziliky narodenia Panny Márie. Odovzdali sme obetné dary - farbičky pre deti zo špeciálnych škôl, oddýchli sme si a vydali sme sa plniť ďalšie úlohy z pútnička. Tými bola účasť na troch katechézach: stretnutie s nevidiacim človekom, s hluchonemým človekom a stretnutie s človekom s Downovým syndrómom. Veľmi ma potešil

Šiltovky na hlavy, batohy na pleciah a ide-me putovať!

Spoločná fotografia patrí ku každej dobrej akcii.

empatický prístup detí k ľuďom s postihnutím. Kládli im vhodné, premyslené otázky a dokázali povedať krásne slová povzbudenía a obdivu. Bolo potešujúce sa na nich pozeráť, ako hltajú každé slovo, ktoré bolo počas katechézy povedané. Deťom sa veľmi páčil aj vodiaci pes nevidiaceho pána. Počas katechézy sa s ním hrali, hladkali ho a nešetřili chválou za oddanosť a pomoc, ktorú vykonáva.

Dať svoj čas

Počas obeda nás jedna z organizátoriek oslovila, či by naše dievčatá nechceli čítať počas sv. omše prosby. Súhlasili. Vyvrcholením celého dňa bola spoločná svätá omša, ktorú celebřoval Mons. Ján Orosch. Naše dievčatá krásne prečítali prosby. Cestou domov deti štebotali: o prežitom dni aj inšpiratívnych ľuďoch, ktorých spoznali. Z rozhovorov bolo cítiť, že si uvedomujú vďačnosť za svoj život a zdravie svoje i svojej rodiny – možnosť samostatného pohybu, dobrý zrak, mentálne zdravie, milujúcu rodinu.

Obed v trávě – párky, čerstvé pečívko a sladké jahody!

Táto púť bola veľkým darom pre deti aj dospelých. S prekvapením sme sa dozvedeli, že ľudia s postihnutím netúžia ani tak po finančnej pomoci, ako po pocite spolupatričnosti a pochopení. Túžia byť sami. Ľahšie je dať niekomu 2 eurá ako mu obetovať 2 hodiny svojho času. Tento problém je aktuálny a týka sa nás všetkých. Som nesmierne rada, že deti myšlienku púte pochopili a vzali si z nej poučenie. Naše putovanie malo veľký zmysel.

Mária • Foto: archív M. H.

Dožinková Fatimská sobota

ŠAŠTÍN - V prvú septembrovú sobotu pútnikov neodradilo ani upršané počasie - ich kroky smerovali do Národnej svätyne Sedembolestnej Panny Márie v Šaštíne na slávenie Fatimskej soboty. Jej súčasťou bola aj dožinková slávnosť. Do baziliky prichádzali krojovaní z okolitých farností uctiť si patrónku Slovenska a ďakovať za všetky dobrodenia a dary tohtoročnej úrody. Pútnikov privítala netradičná výzdoba. Bočné oltáre vkusne vyzdobené pestrími kvetmi, ovocím, ručne vyrobenými dekoráciami a plastikami vytvorenými zo strukovín a rôznych druhov zeleniny pútali oko návštevníka krásou a vôňou. Prispelo aj Ružencové bratstvo našej farnosti - ozdobilo sochu Fatimskej Panny Márie kvetmi bielej kálie. Pozvanie na slávnosť prijal Mons. Ján Formánek, pápežský prelát, ktorý

Typický obetný dar zo Závodu, naše osúšky.

viedol modlitbu posvätného ruženca a bol hlavným celebrantom sv. omše. Krojovaní s vdakou prinášali pred oltár obetné dary pripravené z plodov tohtoročnej úrody. Boli medzi nimi aj naše tradičné závodské osúšky.

Posilnení eucharistiou, požehnaním, duchovným slovom a osobným zážitkom sme opúšťali baziliku duchovne nasýtení do dní nového týždňa.

Alena • Foto: autorka

Naše Ružencové bratstvo ozdobilo sochu Fatimskej Panny Márie kvetmi bielej kálie.

Kvitnúce a voňavé bočné oltáre nenechali nikoho na pochybách – tohtoročná úroda ovocia bola vďaka slnečnému počasiu skutočne výnimočná.

Múdrost' a pokora – tak sme ho poznali

Ťažko tomu uveriť, no je tomu už rok, čo sme prijali správu o odchode nášho rodáka Mons. Štefana Vrableca do večnosti. Vzácneho človeka v kňazskej a biskupskej službe, titulárneho biskupa tasbaltského a bratislavsko-trnavského pomocného biskupa, povolal Pán k sebe 1. septembra 2017. Prvé výročie jeho odchodu na večný odpočinok sme si pripomenuli dvakrát: na nedeľnej sv. omši 2. septembra, ktorej úmysel dali odsľúžiť pozostalí zosnulého, a v piatok 14. septembra na sv. omši celebrovanej trnavským arcibiskupom, Mons. Jánom Oroschom.

Čakám na svoje číslo

„Mám už pozvanie od Pána Boha. Je to ako v čakárni, kde čakáte, kedy povedia vaše číslo. Keď zaznie, poberiem sa.“ Posledný rozhovor, ktorý vlani poskytol zosnulý Mons. Štefan Vrablec Rádiu Lumen, bol inšpiráciou pre homíliu sv. omše venovanej jeho spomienke. Mons. Ján Orosch na nej privítal oltárnych spolubratov, sestričky Vincentky i domácich farníkov.

Ježišove rany do tela

Čo pre nás znamená kríž? Hlavnú myšlienku homílie rozvil kazateľ do niekoľkých obrazov. Jedným z nich bola spomienka na spôsob, akým sa Otec biskup Štefan prežehnával. Všetci si ho pamätáme: silno stlačil prsty pravej ruky k sebe a urobil veľký

symbol kríža. Doslova si vtlačal rany Pána Ježiša do tela. Do čela, hrude, ľavého i pravého ramena. Ďalším obrazom bol paradox – z najväčšej tragédie v histórii ľudstva, keď človek ukrižoval Boha, sa zrodila spása.

Svätá omša sa konala na sviatok Povýšenia svätého kríža, ktorému je zasvätených mnoho kostolov. Mons. Ján Orosch spomenul v kázni aj ďalší moment hodný nezabudnutia – koncom štyridsiatych rokov v arcibiskupskom gymnáziu v Trnave postŕhali zo stien všetky kríže. Jeden kňaz, ktorý tam učil chémiu, ich v noci tajne povešal naspäť. Bol to blahoslavený Titus Zeman. „Krista môžeme milovať len vtedy, keď prijmemo kríže, ktoré nám posiela,“ ukončil homíliu kazateľ J. Orosch.

Obetné dary do rúk celebranta Mons. Jána Oroscha. S láskou a úsmevom prijaté.

Spomienková sv. omša pri príležitosti prvého výročia odchodu Mons. Š. Vrableca do večnosti.

Napriek veku

Na svojho pomocného biskupa si v Závode zaspomínal aj emeritný trnavský arcibiskup Mons. Ján Sokol. „Po odchode Dominika Hrušovského som si za pomocného biskupa vybral otca Štefana. Mal vtedy už 70 rokov. Napriek vysokému veku mu vtedajší pápež, dnes už svätý Ján Pavol II., udelil výnimku a povýšil ho do hodnosti pomocného biskupa. Múdrost, horlivosť, skromnosť a pokora. To boli čnosti, ktorými vynikal.“ Záverečné slová o Štefanovom neustálom raste v dokonalosti a svätos-

ti už Mons. Ján Sokol vyslovoval so stiahnutým hrdlom a neskrývanými slzami v očiach. Mali sme ich aj my v laviciach. Rovnako s láskou spomíname na „nášho Štefku Imrišicu“. Veríme a modlíme sa, aby dobrotivý Boh, ktorého lásku ohlasoval slovom i písmom, mu udelil večnú radosť v nebi.

Alena a Ivana • Foto: Ivana

Mons. J. Orosch bol hlavným celebrantom spomienkovej svätej omše.

Nebolo to navždy

Pri hroboch kňazov na našom cintoríne občas postojím, spomínam a zotrám v krátkej modlitbe. V myšlienkach sa mi vynorí modlitba o odpočnutí, svetle a pokoji v Pánovi, ale aj naživo si zosnulých predstavím. Je tomu rok, čo opustil pozemský svet náš rodák, otec biskup Štefan Vrablec. Ako mladý odišiel v roku 1945 študovať do Ríma a až po roku 1989 mohol prísť do vlasti. V roku 1998 bol vysvätený za pomocného biskupa bratislavsko-trnavskej arcidiecézy.

Ak sa rodáci z dediny stretnú kdesi mimo Slovenska, potešia sa jeden druhému. Aj ja som tú radosť zažila, keď som sa v lete roku 1984 v Ríme stretla s vdp. Štefanom Vrablecom. Počas turistického zájazdu v Taliansku s CK Tatratur sme boli dva dni v Ríme. Vybrala som sa zohnať malú, ale dobre spracovanú knižku – sprievodcu Rím – Vatikán. Požičala mi ju známa a požiadala ma, aby som kúpila viac kusov.

Je tu!

V obchodíkoch sa nedala zohnať. Vydal ju Slovenský ústav sv. Cyrila a Metoda v Ríme a bola v nej zakreslená aj trasa z centra Ríma do Ústavu sv. Cyrila a Metoda. Rozhodla som sa preto skúsiť ju zohnať priamo v ústave, i keď bola vydaná pred 15 rokmi. Vojdúc do dvora, kde rehoľná sestra práve zamestala nádvorie, predniesla som jej svoju

prosbu a akosi spontánne som sa opýtala, či nevedia niečo o vdp. Štefanovi Vrablecovi. Pochádzam z jeho rodnej dediny a rada by som ho poznala a pozdravila. „Je tu, idem ho zavolať,“ radostne mi oznámila rehoľná sestra. Ako som sa potešila! Prebehla mnou tréma, no keď sa predo mnou objavil, bolo po nej. Previedol ma ústavom, pomodlili sme sa v kaplnke, ponúkol mi občerstvenie, daroval knižky, obrázky a ruženec. To stretnutie mám do dnešného dňa v živej pamäti.

Vzácné zakázané chvíle

Rozlúčili sme sa, v tých časoch mysliac si, že je to navždy. Nebolo. Po prevrate v roku 1989 prišiel vdp. Štefan Vrablec do Závodu, kde slúžil svoju prvú sv. omšu. Otvorili sa hranice a slovenským pútnikom sa dokorán otvorili aj dvere v Slovenskom ústave Cyrila a Metoda v Ríme, v ktorom bol vdp. Štefan Vrablec od roku 1993 riaditeľom. V roku 1999 otec biskup Štefan Vrablec udeľoval sviatosť birmovania v Bratislave-Vrakuni. Prihlásila som sa k nemu a chvíľu sme posedeli aj s vdp. Augustínom Drškom, rodákom z Kútov.

Obmedzenia bývalého režimu spôsobili aj to, že vtedy zakázané chvíle sú nám dodnes vzácné. V modlitbách si spomeňme na nášho drahého rodáka, otca biskupa Štefana, ktorý s radosťou navštevoval svoju rodnú dedinu a rád stretával rodákov kdekolvek vo svete.

Viera

Po stopách Titusa Zemana

Súčasťou oficiálneho programu tohtoročnej Národnej púte Slovenska k patrónke Slovenska - Sedembolestnej Panne Márii bola aj pešia púť mladých s otcom biskupom Mons. Jozefom Haľkom nazvaná Po stopách Titusa Zemana. Pripravila ju Bratislavská arcidiecéza ako súčasť sprievodného programu Národnej púte Cliptime s heslom Bez strachu. Púť viedla od slovenského brehu hraničnej rieky Moravy do Šaštína.

Spojitosť s našou obcou nie je náhodná. Blahoslavený Titus Zeman v čase prenasledovania cirkvi komunistickým režimom dvakrát úspešne previedol skupinu bohoslovcov cez hranice do Talianska, aby mohli doštudovať. Tretí pokus bol neúspešný, pri Morave neďaleko našej obce skupinu chytili. Nasledovalo kruté vyšetrovanie a neludské väznenie. Hoci bol po 13 rokoch Titus Zeman podmienčne prepustený, zomrel na následky mučenia počas väzenia.

Asi sedem desiatok peších pútnikov vyrazilo od brehu Moravy krátko po poludní a pred piatou hodinou dorazili do nášho kostola, kde sa práve začínala spomienková sv. omša

Zdravíme Závod!

pri príležitosti 1. výročia odchodu do večnosti Mons. Štefana Vrableca. Naše farničky, panie Rusňáková, Šišoláková, Izakovičová, Nespalová, Chvátalová, Krajčírová a Vidová sa postarali o srdečné prijatie a posilnenie tela – pripravili pútnikom pohostenie v podobe závodských osúškov a litrov minerálky. Skupina pútnikov, na konci ktorej počas celého pešieho pochodu vysluhoval sviatosť zmierenia otec biskup Haľko, dorazila do Šaštína, cieľa svojej cesty, asi dve hodiny pred polnocou.

Text a foto: Ivana

Tvarohové, lekvárové aj škoricové – osúšky chutili.

Na púti mladých šlo nielen o pripomenutie hrdinstva blahoslaveného Titusa Zemana, ale aj o uvažovanie nad vlastnou životnou cestou.

Prestali sme žasnúť

ŠAŠTÍN - Národná svätyňa, Bazilika Sedembolestnej Panny Márie v Šaštíne, privítala 15. septembra veriacich z celého Slovenska pri príležitosti celonárodnej púte a sviatku Patrónky Slovenska. Vrcholom 3-dňovej národnej púte bola sobotná sv. omša o 10.30 h s hlavným kazateľom Mons. Milanom Lachom SJ, eparchiálnym biskupom Eparchie Parma v USA.

Medzi 30 tisíckami účastníkov sv. omše – ako odhadujú organizátori

i médiá - nechýbali ani stovky veriacich zo Závodu - ako odhadujeme my, Závodzania. Autami, na bicykloch aj pešo sme putovali k našej nebeskej Matke, aby sme jej ďakovali, prejavili úctu i vkladali prosby do jej rúk.

Pred šiestou pešo

Výzvu zdolať 16-kilometrovú vzdialenosť do Šaštína po vlastných prijalo sedemnást' farníkov. O 5.45 h našu cestu pred kostolom požehnáva a ešte za tmy nás vyprevádza s pozdravom: „Vidíme sa u Sedembolestnej!“ náš pán farár Peter Kudláč. Pri Božích mukách

Zloženie peších pútnikov sa po rokoch začína meniť – prevládajú mladé rodinky s deťmi.

Spoločná fotografia pred kostolíkom na Tomkoch.

sa začína brieždiť, bolestný ruženec na polceste na Tomky sa už modlíme za vidna. Počasie je na našej strane, jasná obloha predpovedá po daždivej noci slnečný deň.

O siedmej „kolmo“

Bicyklisti nás nenechávajú samých – v lese pri chate Lásek dávame spoločný oddych a prvé jedlo, o dva kilometre pri kaplnke zase Sedembolestný ruženec. Družné rozhovory počas ukrajovania kilometrov i tiché zadumanie v osobnej modlitbe svedčia o tom, že príprava na stretnutie s naším Pánom a jeho i našou Matkou v Šaštíne bude vytúženým vrcholom nášho dňa.

Pred desiatou autami

Do cieľa dorazíme pred desiatou, v parku sa zvitavame s ďalšími cyklopútnikmi aj ďalšími našimi, ktorí volili na transport štyri kolesá. Krátky oddych a už sa aj pridávame do chóru tisícok hrdiel: Tie šaštínske zvony, k sebe nás volajú. Patrónke Slovenska, poklonu vzdávajú... Bratislavský arcibiskup Mons. Stanislav Zvolenský víta slovenských biskupov a biskupov zo zahraničia, politikov a veriacich. Hlavný kazateľom, eparchiálny biskup Milan Lach nám otvára mysle aj srdcia.

Boh je s nami

„Prestali sme žasnúť, všetko je nám

S úsmevom aj Nordic Walking palicami do Šaštína!

normálne. Nájdite si voľný čas pre svoju rodinu,“ odkázal vo svojej kázni. Každý z nás je poznačený svojimi rodičmi. Či už v dobrom, alebo menej dobrom. Aj Ježiš Kristus bol inšpirovaný svojou matkou. Súčasný svet je neskutočne rýchly, nemáme čas na oddych, na nič. Treba sa zastaviť, spo-

malit', vychutnať si okamihy. Kazateľ v závere homílie vyzval ľudí, aby prosili Boha, nech neopúšťa Slovensko a ľudí, ktorí tu žijú. Zároveň všetkých uistil, že Boh je s nami.

Program púte pokračoval do nedele 16. septembra viacerými svätými omšami, sprievodnými akciami a ukončila ho Púť seniorov a chorých. V Šaštíne sa konajú oficiálne púte od roku 1732, keď bola socha vyhlásená za milostivú. Tradícia pútnického miesta siaha do 16. storočia a spája sa s legendou o manželskej kríze Angeliky Bakičovej a majiteľa šaštínskeho panstva, grófa Imricha Czobora. Rodinné nezhody ukončili vytrvalé Angelikine modlitby. Šľachtičná dala z vdaky vyrobiť sošku Panny Márie, ktorú dnes možno vidieť na hlavnom oltári baziliky.

Ivana • Foto: autorka

Pred kaplnkou sa spolu s cyklopútničkami modlíme Sedembolestný ruženc.

Také situácie sa nazývajú *dotyky viery*

Poznáme to asi všetci – v nedeľu dopoludnia vypneme sporák či televízor, vyleštíme topánky a náhlime sa do kostola. Peši, na bicykli či autom. Na rannú či na „hrubú“. Po svätej omši sotva namočíme prsty do svätenej vody a už uháňame za povinnosťami. A popri nich sme si možno ani nevšimli, kto sedel vedľa nás v kostolnej lavici. Alebo komu sme podávali ruku na znak pokoja. A pritom náš chrám je plný vzácných ľudí, ktorí pracujú či žijú na Božiu slávu. Svetská pýcha či ľudská chvála pre nich nie sú hodnotou. Vlni, v roku výročia posvätenia nášho kostola sme sa v redakcii Svitania rozhodli otvoriť novú rubriku. Aby sme sa v našej farnosti lepšie spoznali. Aby sme poznali ľudí, ktorí svoje dary premieňajú na radosť iných. Prinášame vám dnes ďalší rozhovor. Zhovárame sa s pánom **Emilom Kučerom**.

Hovorí sa, že viera je vzácny dar. Ako to bolo vo vašom prípade, dostali ste tento dar ako dieťa od rodičov, ale si vás viera našla počas života?

U nás to bol jednoznačne dar od rodičov, starých a prastarých rodičov. V našom rode to bolo takto zaužívané – nie nútené, ale prirodzené, horlivé. Sväté Písmo muselo byť vždy na stole. Rodičia polahky zistili, či ho aj pravidelne čítame – podľa toho, či boli v horných rohoch stránok „uši“. Po každej sv. omši sa nás vždy spýtali, o čom bola kázeň. Tak kontrolovali, či sme dávali pozor. V tých časoch sa viera jednoducho viac žila, ľudia boli k sebe vzájomne úctivejší, pomáhali si v zložitých situáciách. Tak si to pamätám z rozprávania rodičov a starých rodičov. Dar viery sa prenášal na ďalšie generácie.

Kde podľa vás nastal zlom medzi minulou a žitou vierou a súčasnosťou, s často formálnym a vlašným prežívaním viery?

Jednoznačne má na tom najväčší podiel 40 rokov komunizmu. Viera pre niektorých bola vtedy istým spôsobom „trucpodnik“ proti režimu. Keď sme vtedy chodievali na púte, často to bolo pod zámkou spolkovéj činnosti: spolku záhradkárov či chovateľov. A rozhodne to nebola formalita, ľudia chodili radi a s nadšením. S manželkou sme sa zapojili aj do činnosti podzemnej cirkvi, do Rodinného spoločenstva, kde sme spoznali kardinála Korca a predsedu Hnutia kresťanských rodín Vladimíra Ďurikoviča. To bol úžasne vzdelaný človek, z ktorého neustále bolo cítiť dobrotu. Bývalý režim sa však „montoval“ do náboženských vecí a toľko odhovárал ľudí od viery, odťahoval a zastrašoval,

že keď prišla revolúcia, krátko po nej nastalo aj veľké ochabnutie nábožen- ského života. Napriek tomu, že politic- ké prekážky pre praktizujúcich veria- cich sa skončili.

Spomeniete si na okamih svojho živo- ta, v ktorom vám viera pomohla naj- viac?

Také situácie sa nazývajú dotyky viery. Kresťan ich zažíva každý deň. Už len tým, že sa do každého dňa zobudíme a môžeme ho žiť. Neprehliadnuteľne mi viera pomohla v živote dvakrát. Prvý raz v roku 2000, kedy mi diagnostiko- vali rakovinu hrubého čreva. Nevedel som, samozrejme, či a ako dlho ešte budem žiť. No som si istý, že aj vďaka viere som napokon operáciu prežil a zvládol liečbu bez chemoterapie a rá- dioterapie. Druhý raz mi viera veľmi pomohla minulý rok, keď mi operovali chrbticu. Keď som išiel na operáciu, opäť som netušil, či prežijem. Stáva sa aj pri menej náročných operáciách, že sa pacient neprebudí. Keď som sa po narkóze zobudil, ako prvé som zatele- fonoval domov: Prežil som!

Dostali ste sa pre vieru niekedy do problémov? Museli ste sa niekedy roz- hodovať „medzi vierou a svetom“?

Áno, niekoľkokrát. Bezprostredne po druhej svetovej vojne som problémy nemal. Prebiehala industrializácia Slo- venska, všetkých hnali do škôl, takže aj ja som sa bez problémov dostal na strednú školu priemyselnú. Ale už o pár rokov neskôr sa moja mladšia sestra nemohla kvôli „zlému kádrovému po-

Malý Emil na dvore svojho rodného domu.

sudku“ dostať na poľnohospodársku školu. Nakoniec začala študovať až v Chebe a doštudovala v Modre. Po- dobné to bolo s mojimi deťmi. Kvôli tomu, že chodili na náboženstvo a žili vieru, nechceli ich prijať na vysokú ško- lu. Nakoniec vyštudovali všetci, ale až po odvolaniach a na príhovor rôznych známych.

Museli ste sa aj vo svojej profesii, ale- bo počas prípravy na ňu, rozhodovať medzi pevnou vierou a kompromi- som?

Celý život som pracoval ako konštruk- tór-projektant vo Vítkovických žele- ziarňach. Začínal som priamo v Ostra- ve, ale práve kvôli jednému horlivému komunistovi som odtiaľ musel odísť. Po dvoch rokoch som sa do železiarní vrátil, ale už na pobočku Bratislava.

Na stranický výbor do mojej práce prišiel zo strednej školy list, aby so mnou vážne pohovorili: že moje deti sa dobre učia, ale kvôli náboženskému presvedčeniu sa nedostanú na vysoké školy. Našťastie som u svojich kolegov mal veľkú dôveru, hoci vedeli, že celá moja rodina chodí do kostola. Vždy som sa snažil s každým vychádzať dobre a udržiavať s ľuďmi dobré vzťahy.

Istý čas ste boli v Závode činný aj politicky. Hovorí sa, že politika je umenie kompromisu, na druhej strane katolícka vierouka je vecou principiálnou, v mnohom nekompromisnou. Dá sa spojiť poctivá verejná služba s principiálnym náboženským postojom?

Politika je vec verejná a pôsobiť verejne a zapájať sa do vecí verejných je aj

povinnosťou každého kresťana. Preto, aby mohol spoločenský život ovplyvniť svojím prežívaním viery a v prospech kresťanstva. Je to síce nesmierne náročné, ale dá sa robiť politika aj čestne a v súlade s Desatorom. Lenže, na mnohých ľudí vo verejných službách sú vyvíjané rôzne tlaky a pôsobia na nich mnohé lákadlá - nie každý je schopný sa s tým vyrovať. Takisto platí, že ak sa chce človek venovať politickej funkcii podľa najlepšieho vedomia a svedomia, musí chtiac-nechtiac ochudobniť o svoj čas rodinu. Z čoho môže ľahko vzniknúť kríza a bez podpory rodinného zázemia nemožno spraviť v politike nič.

Začiatkom septembra uplynul rok od smrti otca biskupa Mons. Štefana Vrableca. Ako si spomínate na dvoch

So synmi Petrom a Ivanom

azda najvýznamnejších závodských rodákov, otca biskupa Štefana a jeho brata Jozefa?

Otca Jozefa sme často navštevovali, keďže bol na Slovensku. Skontaktovala nás sestra Jolanta, rovnako pochádzajúca zo Závodu. V roku 2008 počas zájazdu do Ríma sme navštívili aj otca biskupa Štefana. V časoch totality som od neho dostal z Ríma, okľukou cez Juhosláviu, niekoľko zakázaných náboženských kníh: životopis pátra Pia či životopis pápeža Pia X.

Čo rád čítate? Máte svätca alebo bývalého pápeža, ktorý vás vo viere špeciálne inšpiroval alebo ovplyvnil?

Rád čítam životopisy svätých a pápežov a literatúru vydanú Spolkom svätého Vojtecha, ktorého miestnu organizáciu som 24 rokov viedol. Z periodík Katolícke noviny a časopis Milujte sa, ten je skvelý. Svojou výchovou mládeže ma zaujal don Bosco a zánietením pre vieru zase jeho študent Dominic Savio. Takéto vzory sme potrebovali my v mladosti a rovnako tak ich potrebujú aj dnešní šudia, ktorí chcú žiť podľa Desatora.

Rozhovor robíme pri príležitosti roku, v ktorom ste oslávili nádherné jubileum: 80. narodeniny. To je vek, v ktorom môže človek sumarizovať svoje životné skúsenosti a poradiť aj mladším. Aký by bol váš odkaz alebo dobrá rada čitateľom Svitania?

Poradiť sa dá najlepšie pomocou príkladov. Hovorili sme o vzoroch – presne pred rokom blahoslavili Titusa Zemana.

Nedávno zase Anku Kolesárovú a dávnejšie aj sestru Zdenku Schelingovú. Toto sú najjasnejšie príklady živej viery priamo spomedzi nás. Titusa Zemana môžeme považovať tak trochu za „nášho“, keď prevádzal kňazov cez Moravu len pár kilometrov od Závodu. Niektorí miestni ho poznali osobne a pomáhali mu zhromažďovať kňazov na úteku. No a Anka Kolesárová svojou smrťou už ani nemohla vydať krajšie svedectvo o hodnote čistoty mladého človeka.

Zhovárал sa: Adam • Foto: archív EK

**Kto je
Emil Kučera**

Narodil sa 17. januára 1938, základnú školu absolvoval v Závode, študoval na Strednej priemyselnej škole strojníckej v Bratislave. Pracoval ako konštruktér–projektant pre Vítkovické železiarne. Po revolúcii pôsobil v roku 1990 krátko ako starosta obce Závod. Do dôchodku odišiel v roku 1998, v súčasnosti sa venuje pestovaniu viniča a záhrade. S manželkou Annou je ženatý od roku 1963. Vychovali spolu dve dcéry a troch synov, v súčasnosti sa už tešia z deviatich vnukov a siedmich vnučiek.

Radšej smrť ako hriech...

...sú slová, ktoré sú dnes vytesané do kameňa, na mieste, kde spočívajú telesné ostatky Anky Kolesárovej. Ako šestnásťročná sa rozhodla obeťovať to najcennejšie, čo mala, pre zachovanie vlastnej čistoty.

Anka sa narodila v roku 1928 vo Vysokej nad Uhom. Už ako desaťročná po smrti mamičky prebrala jej náročnú rolu v rodine. Počas prechodu sovietskych jednotiek obcou cez druhú svetovú vojnu sa spolu s rodinou a susedmi ukrývala v pivnici. Po príchode vojaka ju otec poslal do kuchyne, aby mu ponúkla občerstvenie. Vtedy nik netušil, že sú to Ankiné posledné chvíle. Hoci sa obliekala do čiernych nenápadných šiat, ako väčšina žien v čase vojny, v očiach vojaka nezostala bez povšimnutia. Dodnes neznámy vojak jej dal príkaz, aby sa mu oddala. Po Ankinom jednoznačnom odmietnutí jej dal ešte krátky čas na rozlúčku s otcom a pred jeho zrakom ukončil jej mladučký život dvoma ranami.

Dnes, v roku 2018 – roku blahorečenia Anny Kolesárovej – nastal čas, aby sme sa opäť zamysleli nad obetou, ktorú priniesla. Som takmer Ankina rovesníčka a viem, čo my, mladé dievčatá, prežívame. Rada by som sa prihovo-

Anna Kolesáková

riela dievčatám v Ankinom a svojom veku. Viem, že je len veľmi ťažké predstaviť si život bez mamy. Rozumiem tomu, že naša generácia netuší, čo znamená krutosť svetových vojen. A viem aj to, ako často sme pokúšané okolím. V čase dospievania je mimoriadne dôležité neuveriť všetkému, o čom nás okolie presvedča. Nerobme veci, s ktorými nie sme stotožnené, len preto, že to tak chce niekto iný. Máme na výber a nemusíme za to zaplatiť vlastným životom. Obeta, akú priniesla Anka, je tou najväčšou obetou.

Proces blahorečenia Anny Kolesárovej prebiehal od júla 2004 až do 1. septembra 2018, kedy bola vyhlásená za blahoslavenú. Ako deň liturgickej spomienky bol pápežom Františkom ustanovený 20. november.

Marianna

Foto: annakolesarova.sk

Ďakujeme za dlhoročnú službu Bohu a ľuďom

Ing. Vendelín Šrámek

* 15.10.1937 † 23.07.2018

„Chváliť nám patrí slávnych mužov, svojich otcov podľa ich činov, svojou odvekou veľkodušnosťou.

Jedni panovali vo svojich ríšach, boli to slávni mužovia pre svoju udatnosť, (iní), obdarovaní múdrosťou, svojimi rečami zvestovali svoju prorockú dôstojnosť.

Stali sa vodcami ľudu v svojom čase a s hojnou múdrosťou predkladali ľudu posvätnú náuku.

Svojím nadaním zostavovali piesne a nápevy a písmom zaznačovali básne. Všetci títo si získali slávu v dejinách svojho národa a už za ich života sa im dostalo pochvaly.“

Sir 44 (1-5,7)

Vždy pre dobro veci

23. júla vo veku 81 rokov zomrel Vendelín Šrámek, ktorého sme všetci poznali z kostola ako dlhoročného organistu. Organistom v kostole bol od roku 1969, teda takmer 50 rokov. Vendelín Šrámek bol aj dlhoročným aktivistom - poľovníkom bol presne **50 rokov**, dlhoročne pracoval ako poľovný hospodár. 31 rokov bol poslancom obecného zastupiteľstva, časť tohto obdobia bol i zástupcom starostu a ďalších 8 rokov bol akti-

vistom obecného zastupiteľstva. Členom výboru urbáru v Závode bol 20 rokov. Je až neuveriteľné, koľko rokov dokázal Vendelín Šrámek slúžiť Bohu a ľuďom.

Vendelín Šrámek bol však predovšetkým mužom, ktorý sa nikdy nebal otvorene a priamo povedať svoj názor. V názoroch i v konaní bol vždy priamy, otvorený a čestný. Nikdy za svoju prácu nič nechcel. Všetko robil nezištne. Vedel byť i kritický, vždy však pre dobro vecí. Za jeho priamosťou bola dobrosrdečnosť, veselosť a ochota pomôcť. Mal som česť s ním posledné roky pracovať vo výbore urbáru a som za to vďačný.

Jeho priam bytostná skromnosť bola dôvodom, prečo odmietal ponuky nášho časopisu na rozhovor. Preto aspoň teraz uverejňujeme jeho životopis.

Dobrý Bože, ďakujeme Ti za dar života pre Vendelína Šrámka a za to, že si ho obdaril talentom služby. Svedčíme o tom, že tento zverený talent dobre tu na zemi využil a mnohonásobne zväčšil. Prosíme Ťa, poteš ho a daj mu večný pokoj a radosť v Tvojej blízkosti. Amen

Richard • Foto: Archív MS

Ing. Vendelín Šrámek

Dátum narodenia: 15. október 1937

Vzdelanie:

1944 – 1951 – Základná škola v Závode

1953 – 1956 – Jedenástročná stredná škola Malacky

1956 – 1962 – Slovenská vysoká škola technická v Bratislave,
získanie titulu inžinier chémie

Zamestnanie:

1962 – 1965 – Lanové a konopné závody Holíč

1962 – 1963 – povinná vojenská služba

1965 - 1990 – Slovchémia, Bratislava

1990 – 1991 – Chemické závody Juraja Dimitrova, Bratislava

1991 – 1999 – TRANSPETROL, a.s., Bratislava

V roku 2000 zostal na dôchodku.

Vendelín Šrámek sa 24. februára 1962 oženil v rímskokatolíckom kostole v Závode s Máriou Húškovou. Spolu vychovali dve dcéry: Evu (1963) a Máriu (1968) a tešili sa z dvoch vnučiek, jedného vnuka a pravnučky.

Vo svojich mládežníckych rokoch sa naučil hre na klavír od pána Jakuboviča, ktorý mu dával súkromné hodiny (podľa dostupných údajov bol pán Jakubovič v tom čase učiteľom v škole v Závode a tiež organistom v kostole). Na organe v kostole hrával mladý Vendelín najprv len počas májových pobožností. Hral a pán Jakubovič sedel vonku na Družstevnej ulici na lavičke pri dome, kde voľakedy bývali Stankovci - „Gavalovci“ a počúval. Po pobožnosti nádejnému organistovi povedal, čo bolo dobré a čo nie. Naplno začal hrať na organe po smrti organistu pána Benkoviča. Hrať prestával postupne v minulom roku, kedy mu to už zdravie neumožňovalo. Naposledy si sadol za organ na Vianoce 2017 a Nový rok 2018.

Autorka životopisu: Mária Středová

Tohtoročná Dobrá novina sa blíži

Tak ako po minulé roky, aj v tomto sa zapojíme do koledníckej akcie Dobrá novina. Plánujeme po prvýkrát koledovať aj na Húškoch.

Téma 24. ročníka znie Padlo do úrodnej pôdy, výnos bude určený na financovanie projektov v Ugande - centra Povidence Home v Nkonkonjeru, kde žijú dôchodcovia a deti s telesným postihnutím. Centrum sa zameriava na úspešnú reintegráciu detí naspäť do svojich rodín. Vedie ho sestra Angeline Simatei z kongregácie Malých sestier sv. Františka. Darcovia prostredníctvom zbierky podporia aj miestnu kultúrnu skupinu Nkwende Taskid, ktorá združuje mladých ľudí rozvíjajúci svoje talenty a ďalších tridsať projektov.

Už v októbri budú v kostole k dispozícii

Dobré noviny Dobrej noviny s informáciami o aktuálnom ročníku a výsledky minuloročnej zbierky. Srdečne pozývame všetky deti, aby sa spolu s nami zúčastnili na 24. ročníku Dobrej noviny. Prvé stretnutie koledníkov bude začiatkom adventu, termín vyhlási pán farár vo farských oznamoch. Tešíme sa na vás! Mária • Foto: Dobrá novina

Naša redakčná kolegyňa Alenka Pavelková nadviazala písomný kontakt so Štefanom Vitkom, správcom farnosti Svit, ktorá vydáva farský časopis s rovnakým názvom, ako nesie náš závodský. Keď som plánoval dovolenku v Tatrách, napadlo mi, že by bolo pekné nadviazať aj osobný kontakt a rozhodol som sa pána farára navštíviť. Stretli sme sa v prvú augustovú nedeľu na fare vo Svite. Pán farár sa potešil a vyjadril nádej, že tento malý plamienok priateľstva, ktorý sme zapálili, nevyhasne, ale bude rásť. Poteší sa, keď aj v budúcnosti Závodzania „zablúdia“ do ich farnosti.

Text a foto: Pavol

Púť za kňazov

Spoločenstvo Modlitby za kňazov srdečne pozýva **na tohtoročnú Púť za kňazov**, ktorá sa uskutoční **v sobotu 29. septembra** v Bazilike Sedembolestnej Panny Márie v Šaštíne.

Program púte

- 9.30 h privítanie pútnikov, vystavenie relikvií bl. Titusa Zemana a bl. sr. Zdenky
- 9.45 h krížová cesta za kňazov
- 10.15 h kapela MZK band + svedectvá
- 11.00 h sv. omša – o. arcibiskup Mons. Stanislav Zvolenský
- 12.00 h obedná prestávka
- 13.00 h kapela MZK band
- 13.30 h prednáška – o. Marián Kuffa

Od 9.00 do 11.00 h bude možnosť spovede. Púť za kňazov je súčasťou 40-dňovej modlitbovej reťaze Pôst za kňazov.

Sv. Bernadeta Soubirusová

Svätá Bernadeta, vlastným menom Marie-Bernarde Soubirousová, sa narodila 7. januára 1844 vo francúzskom meste Lourdes chudobným rodičom ako najstaršia z deviatich detí. Ako dieťa sa nakazila cholerou a po zvyšok života trpela na astmu. Kvôli zdravotnému stavu a starostlivosti o mladších súrodencov začala Bernadeta chodiť do školy až v trinástich rokoch. Pre veľkú chudobu sa rodina musela presťahovať do zdravotne nevyhovujúcich priestorov bývalého lurdskeho väzenia, kde dostali možnosť bývať zadarmo. Napriek chudobe v rodine nechýbala zbožnosť a láska. Bernadeta sa od malička vyznačovala vrúcnou zbožnosťou.

11. februára 1858 bola 14-ročná Bernadeta so sestrou a kamarátkou pri Massabielskej jaskynke zbierať drevo na kúrenie. Dievčatá predbehli Bernadetu, keď sa náhle ozval šum vetra, hoci sa nič nehýbalo. Bernadeta sa veľmi zľakla a zrazu pred jaskyňou v Massabielle sa jej zjavila krásna pani oblečená v bielom držiaca v ruke ruženic. Počas tretieho zjavenia, 18. februára, sa jej „pani“ po prvý raz prichovorila: „Chceš mi urobiť láskavosť a chceš sem prichádzať po pätnásť dní? Nesľubujem ti, že budeš šťastná v tomto živote, ale v druhom.“ V ďalších zjaveniach Panna Mária žiadala od Bernadety a jej prostredníctvom aj

od iných, o modlitbu a skutky pokánia. Ľudia jej neverili, keď im rozprávala o zjaveniach. Miestne úrady žiadali, aby ich odvolala.

Pri zjavení 25. februára 1858 Panna Mária Bernadete ukázala miesto na zemi v jaskyni a kázala jej „napíť sa z tohto prameňa a potom sa v ňom umyť“. Keďže tam nebol nijaký prameň, udivená dievčina začala rozhrabávať hlinu a po chvíli zbadala malý prameň vody. Nabrala si do dlaní bahnitú tekutinu, napila sa z nej a potom si umyla tvár, takže ju mala celú od blata. Onedlho tam už tiekol prúd krištáľovo čistej vody. Chýr o prameni sa rýchlo rozniesol po okolí. Voda z tohto prameňa sa stala znakom uzdravujúcej Božej milosti. Svedčia o tom tisícky uzdravení, ktoré sú z vedeckého hľadiska nevysvetliteľné.

V noci na sviatok Zvestovania Pána (25. marca) Bernadeta náhle pocítila silné vnútorné volanie. Už o piatej ráno sa spolu s rodičmi vybrala k jaskyni. Počas modlitby ruženca sa jej zjavila Panna Mária. Pri predchádzajúcich zjaveniach sa jej dievča viackrát pýtalo na meno, ale odpoveďou bol vždy iba úsmev. Teraz sa znovu spýtala zjavenia, kto vlastne je, a dostala odpoveď: „Som Nepoškvrnené počatie.“ Bernadeta bola tou odpoveďou zaskočená, pretože nevedela, čo znamená to čudné meno. Rýchlo utekala k lurdskému farárovi Peyramalovi, aby mu oznámila to čudné meno. Netušila, že 8. decembra 1854 pápež Pius IX. vyhlásil dogmu o Nepoškvrnenom počatí Panny Márie. Keď kňaz začul z Bernadetiných úst meno Nepoškvrnené počatie, veľmi sa rozrušil, pretože Mária použila teologicky dokonalú formuláciu, ktorá potvrdzovala dogmu vyhlásenú pred štyrmi rokmi.

Mimoriadne uzdravenia začali na mieste zjavení priťahovať tisíce ľudí. Úrady chceli za každú cenu zabrániť narastajúcej vlne púťi, preto prístup k jaskyni uzavreli. Týmto rozhodnutím starostu sa stala jaskyňa miestom nelegálneho náboženského kultu. Postoj úradov sa radikálne zmenil až koncom septembra 1858, keď cisár Napoleon III. po zázračnom uzdravení svojho syna prikázal povoliť pútnikom vstup k jaskyni. Jeho dieťa sa uzdravilo po napití sa vody zo zázračného prameňa a užití bylín z Massabiele. Bernadeta odišla do školy Milosrdných sestier z Nevers,

kde sa naučila čítať a písať. V roku 1866 vstúpila do rehole Milosrdných sestier z Nevers. Prijala rehoľné rúcho a rehoľné meno Sestra Bernarda. V decembri 1866 sa konala v Lurdoch prvá riadna procesia k jaskyni zjavení.

Chorľavej Bernadete okrem astmy a reumatizmu postupovala i tuberkulóza kostí a rakovina pravého kolena. Kým sa v tom istom čase pri lurdskej jaskyni mnohí uzdravovali aj z tých najťažších chorôb, Bernadeta prijímala s oddanosťou všetky choroby a utrpenia, z ktorých pozostávala jej veľká životná obeta. K telesným bolestiam sa pripájali aj duševné, najmä pre nepochopenie niektorých jej predstavených. Bernadeta prijímala nespravodlivosť a poníženia s pokojnou myslou. Zomrela 16. apríla 1879 ako 35-ročná, úplne vyčerpaná so slovami: „Svätá Mária, Matka Božia, pros za mňa, úbohú hriešnicu.“ Jej telo uložili do krypty kaplnky v St. Gildard v Nevers. Bola vyhlásená za blahoslavenú v roku 1925 a kanonizovaná v roku 1933 pápežom Píom XI. Počas procesu dva razy exhumovali jej telo a vždy ho našli neporušené. Také sa uchováva i naďalej v kaplnke materinského domu neverských rehoľných sestier. Lurdy sa stali jedným z hlavných pútnických miest na svete, kde sa stretávajú pútnici z celého sveta, aby sa tam modlili a prosili za uzdravenie. Deň prvého zjavenia Panny Márie, 11. február, sa slávi ako deň spomienky Panny Márie Lurdskej.

Pavol • Zdroj: internet

SVITANÍČKO

Svätý Michal archanjel je patrónom katolíckej cirkvi.

Michal archanjel je jedným z hlavných anjelov.

Meno Michal je hebrejského pôvodu.

Význam mena je „ako Boh“ alebo „Bohu podobný“.

Hodová osemšmerovka:

A	R	A	F	A	E	L	V
R	Č	A	Š	M	O	A	Z
CH	E	J	Ý	T	A	CH	A
A	M	K	S	T	O	I	V
N	H	O	D	Y	Ä	M	A
J	K	B	O	H	V	V	L
E	I	N	E	V	Á	L	S
L	E	I	R	B	A	G	O

MEČ, OSLAVA, SLÁVENIE, GABRIEL,
SVÄTÝ, MICHAL, ARCHANJEL,
RAFAEL, HODY, BOH, KOSTOL, OMŠA

Sv. Michal je aj patrónom
(tajnička).

Pripravil: Samko

NA VESELÚ NÔTU

Had prehovára Evu: „Eva, zober si jablko, budeš poznať dobro a zlo.“

Eva: „Nezoberiem.“

Had: „Zober si jablko, budeš ako Boh.“

Eva: „Nezoberiem.“

Had zašepká: „...a nemá žiadne kalórie...“

Snúbenec telefonuje na faru:

„Pán farár, poradte nám nejaký biblický citát na svadobné oznámenie, chceme tam dať len odkaz, aby si ho ľudia našli sami.“

„Dobre..., tak skúste dať 1. Ján 4,18.“
Keďže snúbenec zle rozumel, na oznámení sa miesto 1. Ján 4,18 (V láske niet strachu, a dokonalá láska vyháňa strach.) objavil citát

Ján 4,18 (mala si päť mužov a ten, ktorého máš teraz, nie je tvoj muž.)

Malý Lukáško chodil s rodičmi do kostola. Keď videl ako kňaz po prijímaní utiera kalich, zašepkal mamičke do ucha: „Keď umyje riad, tak už pôjdeme domov?“

Spovedá sa desaťročný chlapec:

„Požiadal som manželku blížneho svojho.“

„Čože?“

„No, roztrhol som si nohavice a bál som sa, že dostanem bitku, tak som požiadal manželku nášho suseda, aby mi to zašila.“

Pripravil: Pavol

FARSKÁ MATRIKA

Sviatosť krstu prijali

Zoe Mária Ilašová	* [REDACTED]	krst	24. 06.
Tiffany Mária Danihelová	* [REDACTED]		08. 07.
Leonard Piešťanský	* [REDACTED]		22. 07.
Lívia Mária Richweisová	* [REDACTED]		29. 07.
Adam Černý	* [REDACTED]		05. 08.
Richard Ferenčíč	* [REDACTED]		05. 08.
Sofia Hollá	* [REDACTED]		05. 08.
Michaela Prekopová	* [REDACTED]		05. 08.
Nikolas Michálek	* [REDACTED]		19. 08.
Sofia Sofková	* [REDACTED]		23. 09.

Sviatosť manželstva prijali

Miroslav Benkovič	a	Beáta Sofková	23. 06.
Alexander Hajdin	a	Viktória Smrtičová	08. 09.
Mário Schvalier	a	Romana Kunšteková	15. 09. - Húšky
Marek Kubačák	a	Daniela Šelcová	22. 09.

Do večnosti sme vypravdali

Mária Majzúnová, rod. Horváthová	† 22. 06.	pohreb:	27. 06.
Viliam Žák	† 02. 07.		04. 07.
Vendelín Šrámek	† 23. 07.		25. 07.
Jozef Šiška	† 18. 08.		24. 08.
Jana Koutná, rod. Reifová	† 20. 08.		30. 08.
Helena Hajdinová, rod. Farkasová	† 11. 09.		13. 09.
Marek Húbek	† 13. 09.		20. 09.

